

Μακεδονικά

Τόμ. 12 (1972)

Αφιερύεται εις την μνήμην Γεωργίου Θεμελή, Χαραλάμπους Λέκα

Αποστόλου Μ. Τζαφεροπούλου, Οι Καρατασαίοι-
Α' Ο Γέρο-Καρατάσος

Ελευθερία Ι. Νικολαΐδου

doi: [10.12681/makedonika.1030](https://doi.org/10.12681/makedonika.1030)

Copyright © 2015, Ελευθερία Ι. Νικολαΐδου

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Νικολαΐδου Ε. Ι. (1972). Αποστόλου Μ. Τζαφεροπούλου, Οι Καρατασαίοι-Α' Ο Γέρο-Καρατάσος. *Μακεδονικά*, 12, 532-534. <https://doi.org/10.12681/makedonika.1030>

Στήν έκτη ενότητα αναπτύσσεται ή δράση μερικῶν Μακεδόνων καί Θεσσαλῶν πειρατῶν κατά τήν διάρκεια τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 καί μετὰ τήν καταστολή τῆς στήν Μακεδονία καί στήν συνέχεια ή ληστρική μορφή πού πήρε ή πειρατεία, μετὰ τήν ίδρυση τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, σέ βάρος καί τῶν ἑλληνικῶν πληθυσμῶν, πράγμα πού ὑποχρέωσε τήν Ἑλληνική Κυβέρνηση νά λάβη μέτρα ἐναντίον τῆς σέ συνεργασία μάλιστα μέ τήν Τουρκία, καί νά τήν ἐξουδετερώσει (ἐπιχειρήσεις ναύαρχου Μισοῦλη, Μπούφη καί Κριεζή, Κανάρη). Τά τελευταία κρούσματα πειρατείας στήν Μακεδονία ἀναφέρονται στοῦ 1854 κατά τήν γνωστή ἐπανάσταση τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου.

Στήν τελευταία ενότητα ὁ συγγραφέας συνοψίζει τά συμπεράσματα τῆς μελέτης του πού ἀναφέρονται σέ 4 κυρίως σημεία: 1) Στό εἶδος τῆς πειρατείας κατά τοῦς πρώτους αἰῶνες τῆς Τουρκοκρατίας πού ἀσκεῖται ἀπό στόλους Δυτικῶν Κρατῶν καί κυρίως τῆς Βενετίας κι ἔχει τήν μικτή μορφή στρατιωτικῶν ἐπιχειρήσεων καί καθαρῆς πειρατείας. 2) Στήν ἐμφάνιση, ἄσκηση καί δραστηριότητα τῶν Ἑλλήνων πειρατῶν πού δροῦσαν εἴτε ἀνεξάρτητα, εἴτε ὡς πληρώματα ξένων πειρατικῶν πλοίων. 3) Στήν ἀνυπαρξία Μακεδόνων πού νά ἀσκοῦν συστηματικά τήν πειρατεία καί γενικά στήν ἔλλειψη ἐνδιαφερόντος τῶν γιά τό ἐμπόριο, τίς θαλάσσιες μεταφορές καί γενικά τό ναυτικό. 4) Στά μέτρα πού ἔλαβε ή Ἑλληνική Κυβέρνηση ἀπό τήν ἀρχή τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 γιά τήν καταστολή τῆς ἐστρατείας ὡς τήν ἐξάλειψή τῆς.

Ὁ κ. Ι. Βασδραβέλλης ἀξιοποίησε κατά τόν καλύτερο τρόπο τά «Ἱστορικά Ἀρχεῖα τῆς Μακεδονίας», πού ὁ ἴδιος ἔχει δημοσιεύσει, τά σχετικά ἐγγραφα ἀπό τά Βενετικά Ἀρχεῖα πού ἔφερε σέ φῶς ὁ γνωστός ἱστοριοδίφης Κ. Δ. Μέρτζιος, καθώς καί τά στοιχεῖα πού ἀντλήσε ἀπό τήν ἀναφερόμενη βιβλιογραφία. Τό περιεχόμενο τῆς μελέτης καλύπτει τίς προθέσεις του, πού ἀποβλέπουν στήν ἐξερεύνηση τοῦ ἱστορικοῦ χώρου τῆς Μακεδονίας ἀπό κάθε πλευρά. Τό ἐνδιαφέρον, ἐξ ἄλλου, τῆς μελέτης του πιστοποιεῖται καί ἀπό τήν ἀνάγκη πού αἰσθάνθηκαν ξένοι ἐπιστήμονες γιά τήν μετάφρασή τῆς, ὅπως αὐτή τοῦ κ. Camey, πού θά χρησιμοποιηθῆ γιά τήν μελέτη τῆς νεοελληνικῆς ἱστορίας ἀπό τοῦς φοιτητές του.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Ι. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

Ἐπιστολῶν Μ. Τζαφεροπούλου, Οἱ Καρατσαῖοι - Α' Ὁ Γέρο-Καρατάσος. Ἐκδοση τῆς Νομαρχίας Ἡμαθίας, Βέροια 1971, σελ. 196, εἰκόνες 12, χάρτες 3.

Στό βιβλίον τοῦ κ. Τζαφεροπούλου, πού ἀποτελεῖ τό πρώτο μέρος μιᾶς γενικότερης μελέτης γύρω ἀπό τήν προσφορά στήν ἐθνεγεσία τῆς οἰκογένειας τῶν Καρατσαῖων, περιγράφεται ή ζωή καί ή δράση τοῦ γενάρχου Γέρο-Καρατάσου τόσο κατά τήν προεπαναστατική (1764-1822) ὅσο καί κατά τήν περίοδο τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 στήν Μακεδονία καί τήν λοιπή Ἑλλάδα. Στήν ἴδια μελέτη περιλαμβάνονται καί πολλά στοιχεῖα γιά τήν δράση τοῦ γιου τοῦ Καρατάσου Τσάμη ὡς τό 1830. Τό ἔργο — σύμφωνα μέ τήν δήλωση τοῦ συγγραφέα — θά ὀλοκληρωθῆ μέ τήν ἐκδοση τοῦ Β' τόμου.

Στήν μελέτη προτάσσεται πρόλογος τοῦ Νομάρχη Ἡμαθίας, πού ἐξηγεῖ τοῦς λόγους τῆς ἀναλήψεως πρωτοβουλίας γιά τήν ἐκδοση τοῦ ἔργου, πρόλογος τοῦ συγγραφέα, στόν ὁποῖο ὑπογραμμίζεται ή ἀνάγκη τῆς προβολῆς τῆς ἀγωνιστικῆς μορφῆς τοῦ Γέρο-Καρατάσου — μιὰ πού σ' αὐτή, κατά κύριο λόγο, συναιρεῖται ή ἀγωνιστική ἐκφραση τῆς κεντρικῆς Μακεδονίας — μορφῆς πού ἔμεινε ξεχασμένη, παραγκωνισμένη κι ἀδικημένη ἀκόμα ἀπό πολλοῦς ἱστορικούς, καί τέλος εἰσαγωγή τοῦ συγγραφέα, πού ἀναφέρεται στίς δυσκολίες πού ἀντιμέτωποςε κατά τήν συγγραφή τῆς μελέτης του, στόν τρόπο διατάξεως τῆς ὕλης καί στίς προθέσεις του.

Τό ὄλο ἔργο χωρίζεται σέ 4 μέρη. Τό πρῶτο μέ τόν τίτλο «Προεπαναστατική περίοδος (1764-1822), ὑποδιαιρεῖται σέ ἑννέα μικρότερες ἐνότητες. Σ' αὐτές περιγράφεται καί ἐξετάζεται ἡ καταγωγή καί ἡ περίοδος τῆς παιδικῆς ἡλικίας τοῦ Καρατάσου, τῶ γενάρχη τῆς οἰκογένειας, καθῶς καί οἱ μετακινήσεις του στό χῶρο τῆς Δ. Μακεδονίας (Δοβρὰ Βεροίας-Διχαλιεῖρι Ναούσης-Νάουσα) ὡς τὸ 1822, ἐκτίθενται συνοπτικά ἡ ἀνάπτυξη τοῦ κλεφταρματολισμοῦ στίς περιοχῆς Βεροίας-Ναούσης καί ἐπισημαίνονται τὰ αἰτία τῆς ἀνυπόταξης, παρέχονται ὀσισιαστικές πληροφορίες καί ἀξιόλογα στοιχεία γιά τὴν εἰσοδο τοῦ Καρατάσου στόν κλεφταρματολισμό, γιά τὸ κύρος πού ἀπέκτησε μεταξύ τῶν Τούρκων, γιά τὴν οἰκογένεια πού δημιούργησε, τὸν ἑκπατρισμό του στήν Σερβία ἐξ αἰτίας τῶν διώξεων τοῦ Ἴλλη πασά, τοὺς ἀγῶνες του ἐναντίον τοῦ τυράννου τῆς Ἡπείρου (1798-1804), τὴν μετέπειτα δράση του πού συνδέεται μέ τοὺς ἀγῶνες τοῦ κλεφταρματολοῦ τῶν Χασίων Θύμιου Βλαχάβα, τὴν συμμετοχή του στόν πειρατικό ἀγῶνα ἐναντίον τῶν Τούρκων, τὴν ἐπιστροφή του στὴ Βέροια, ὅπου προσκύνησε καί πῆρε τὸ ἀρματολίκι του, τὴν μετάβασή του στὰ Γιάννινα καί τὴν ἐνταξή του στὸ στρατὸ τοῦ Ἴλλη, καθῶς καί γιά τὴν συμμετοχή του στοὺς ἀγῶνες ἐναντίον τῶν τουρκικῶν στρατευμάτων.

Τό Β' κεφάλαιο, μέ τόν γενικό τίτλο: «Ἡ Ἐπανάσταση τοῦ 1822» διαιρεῖται σέ 10 ἐνότητες, στίς ὁποῖες ὁ συγγραφέας, ἀφοῦ ἀναλύει τὴν ἐπαναστατικὴ δραστηριότητα πού σημειώθηκε στήν Μακεδονία τὸ 1821, ἀναφέρεται στήν πολεμικὴ σύσκεψη τῶν ὄπλαρχηγῶν τῆς Κεντρικῆς Μακεδονίας καί στίς ἀποφάσεις πού πάρθηκαν, στήν κήρυξη τῆς Ἐπαναστάσεως στήν Νάουσα (19.2.1822), σκιαγραφεῖ τὴν προσωπικότητα τοῦ Γέρο-Καρατάσου, μέ βάση τὰ κείμενα τεσσάρων συγγραφέων τῆς Νεοελληνικῆς ἱστορίας, περιγράφει τὴν ἐπιθεση ἐναντίον τῆς Βεροίας (21.2.1822), τὴν μάχη τῆς Δοβρᾶς (18.3.1822), τὴν πολιορκία καί τὴν καταστροφή τῆς Ναούσης (6-13.4.1822), τὴν φυγή πρὸς τὸν Ὀλυμπο, τὸ θάνατο τοῦ Ζαφειράκη καί τοῦ Γιάννη Καρατάσου καί τὸ μαρτύριο τῆς αἰχμάλωτης Καρατάσαινας. Τέλος ὁ συγγραφέας ἐπιχειρεῖ μιὰ σύντομη κριτικὴ τῆς ἐπαναστάσεως στήν Μακεδονία καί ὑπογραμμίζει τὰ αἰτία τῆς ὀπισθοχίας τῆς.

Στό Γ' κεφάλαιο πού ἐπιγράφεται «Στὴ Νότια Ἑλλάδα ἀπὸ τὸ 1822 ὡς τὴν ἄφιξη τοῦ Καποδίστρια» καί σέ 28 μικρότερες ἐνότητες, ἐξιστορεῖται, κατὰ ἐτη, ἡ δράση τοῦ ἀγωνιστοῦ, πού παίρνει πλέον ἐπίσημα τὸ βαθμὸ τοῦ στρατηγοῦ, στήν κυρίως ἐπαναστατημένη Ἑλλάδα, ὅπως στὰ Ἄγραφα, στίς μάχες στήν Πλάκα, τὸ Σίδερο καί τὸ Πέτα, στήν Πελοπόννησο, στὰ Νησιά τοῦ Αἰγαίου, στήν Κάρυστο καί στήν Χερσόνησο τῆς Μαγνησίας, περιγράφεται ἡ συνθηκολόγησις Καρατάσου-Κιουταχῆ, τὰ γεγονότα τῆς Σκιάθου, ἡ μάχη ἐναντίον τοῦ Χοσρέφ, οἱ σχέσεις τῶν Ὀλυμπίων ἀγωνιστῶν καί τῶν Ψαριανῶν, ἐξαιρεται ἡ ἠθικὴ προσωπικότητα τοῦ Καρατάσου, ἀναφέρονται οἱ νέες προστριβές μεταξύ Ὀλυμπίων καί Σκιαθιτῶν καί τὰ δεινοπαθήματα τῆς Μονῆς Εὐαγγελισμοῦ ἀπὸ τοὺς Λιάπηδες καί τοὺς ντόπιους—παραιθίεται ἡ ἀπόδοσις, ὅπως χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸν συγγραφέα, ἐπιστολὴ πού συνέταξε ὁ ἠγούμενος Ἀλύπιος καί ὑπέγραψε ὁ Καρατάσος— ἡ πολιορκία τῆς Καρύστου, ἡ ὑπεράσπισις τῆς Ὑδρας, τὰ γεγονότα τοῦ β' ἐμφυλίου πολέμου, οἱ μάχες τοῦ Νεοκάστρου καί τοῦ Σχοινόλακα, ἡ ἐπιστροφή τοῦ Καρατάσου στὸ Νάυπλιο, μετὰ τὴν πανώλεθρία τῶν στρατευμάτων τοῦ Σκούρτη στὸ Κρεμμυδι, ἡ ὀπιστολὴ του στήν Ὑδρα, πού γιά δευτέρη φορά ὑπεράσπισε, ἡ μετάβασί του στήν Πελοπόννησο καί ἡ ἐκεῖ δραστηριότητά του, ἡ ἄλωση τοῦ φρουρίου τῆς Σκιάθου ἀπὸ τὸν Τσάμη Καρατάσο, ἡ ἐκστρατεία στήν Ἀττικὴ, οἱ ἐπιχειρήσεις στόν Εὐρίπο, ἡ πρώτη καί δεύτερὴ ἐκστρατεία στήν Ἀταλάντη καί τέλος ἡ ἐκστρατεία τῆς Εὐβοίας καί τῶν Τρικερῶν.

Στό κεφάλαιο αὐτὸ ὁ συγγραφέας τεκμηριώνει τίς ἀπόψεις του μέ πληθὸς ἐπισήμων ἐγγράφων καί ἱστορικῶν μαρτυριῶν, καθῶς καί μέ τὴν κριτικὴ ἀξιολόγησι καί ἀπόψεων ἱστορικῶν συγγραφέων, πού ἀσχολήθηκαν μέ τὰ θέματα μέ τὰ ὁποῖα καί αὐτὸς καταπιύσθηκε.

Στό Δ' και τελευταίο κεφάλαιο, με τον τίτλο «Η εποχή του Καποδίστρια» και σε 10 ενότητες, περιγράφονται η ίδρυση των πρώτων χιλιάρχιων και οι επιχειρήσεις για την καταστολή της πειρατείας, οι διαμάχες που προέκυψαν από την κυβερνητική απόφαση διορισμού του Τόλιου Λαζού ως χιλιάρχου των Μακεδονοθροσσεσάλων και των παραμερισμό των Καρτασαίων, ο διορισμός τέλος του Τσάμη Καρατάσου ως χιλιάρχου, η διάλυση του στρατοπέδου των Θηβών, η μάχη της Πέτρας, η εφαρμογή του νέου στρατιωτικού κανονισμού και ο θάνατος του Γέρο-Καρατάσου. Το κεφάλαιο και το όλο έργο κλείνει με βιογραφία του αγωνιστού, όπως περιέχεται σε αίτηση του γιου του Τσάμη (1.1.1860) προς την Κυβέρνηση για βελτίωση της οικονομικής του κατάστασως.

Πρόθεση του συγγραφέα, όπως και προλογικά αναφέρεται, είναι να εξουδετερώσει την ιστορική αδικία που έγινε σε βάρος του αγωνιστή Καρατάσου. Και η πρόθεση αυτή, όπως και η απέραντη εκτίμηση και αγάπη που τρέφει για τον ήρωα, είναι διάχυτη σε όλες τις σελίδες της μελέτης του. Αυτό όμως δεν τον εμποδίζει να τεκμηριώσει και επιστημονικά την έρευνά του, στηρίζοντάς την στην μελέτη αρχείων, πηγών και πλούσιας βιβλιογραφίας. Μερικές φορές, βέβαια, οι κρίσεις του για την θέση άλλων ιστορικών που αναφέρονται στα γεγονότα που εξιστορεί, υπαγορεύονται από την συναισθηματική του τοποθέτηση απέναντι στην μορφή του αγωνιστή Καρατάσου, που πρέπει να ανακαθαρθή από τις σκιές και να αποδεσμευθή από κάθε ιστορική ευθύνη. Αυτό οδηγεί στο να χαρακτηρίζεται π.χ. ο Χρ. Περραιβός σαν ιστορικά αναξιόπιστος, σε μία γενίκευση κρίσεως (σ. 78, ύποσημ. 168), και στο δισταγμό να έρμηνευθή το περιεχόμενο της επιστολής Καρατάσου προς το Έκτελεστικό (γραμμένης από τον ήγούμενο Άλύπιο και ύπογραμμένης από τον Καρτάσο σχετικά με τα δεινοπαθήματα της Μονής Ευαγγελισμού της Σκιάθου), επιστολής που χαρακτηρίζεται από τον συγγραφέα ενδιαφέρουσα μόν, αλλά παράδοξη και επίμαχη (σ. 94).

Γενικά η μελέτη, που συμπληρώνεται με 4 σελίδες βιβλιογραφίας και πίνακα ονομάτων και λέξεων (10 σελίδες), αποτελεί αξιόλογη συμβολή στην μελέτη της νεοελληνικής ιστορίας, ιδιαίτερα γιατί αναφέρεται στο γεγονός της Έθνεγερσίας στο χώρο της Μακεδονίας, που η συμβολή της στον άγωνα υπήρξε ουσιαστική, τόσο για τα γεγονότα που εκεί διαδραματίστηκαν, όσο και για τις ήγετικές φυσιογνωμίες που ανέδειξε, πολλές από τις οποίες άποτύπωσαν την σφραγίδα τους, όπως η οικογένεια των Καρτασαίων, στις επαναστατικές εξελίξεις στην νότια Ελλάδα.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Ι. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

Bistra Cvetkova, Hajdustvoto v Bálgarskite zemí prez 15-18 vek (Η κλεφτουριά εις τα βουλγαρικά εδάφη κατά τον 15ο-18ο αι.), Σόφια 1971.

Η ανωτέρω έργασια εξεδόθη από τη γνωστή ιστορική της Σόφιας κ. Bistra Cvetkova και αναφέρεται εις το θέμα των κλεφτών (χαϊντούκων) της Βουλγαρίας κατά την ανωτέρω περίοδο, κατά την όποιαν όλοι αι βαλκανικαί χώραι είχαν ύπαχθή υπό τουρκικήν διοίκειν. Η έργασια αυτή διαφωτίζει μίαν σκοτεινήν περίοδον της ιστορίας των βαλκανικών κρατών, διά την όποιαν όλοι οι λαοί της Βαλκανικής καταβάλλον προσπάθειες να διαφωτίσουν αυτήν διά της εκδόσεως τουρκικών ιστορικών έγγραφων (πηγών), που εύρισκονται εις διάφορα αρχεία. Έγγραφα σαν αυτά έδημοσίευσα και εγώ αρκετά εις διάφορες ιστορικές έργασίες περί Μακεδονίας κατά τα τελευταία χρόνια. Αυτό είναι γνωστόν εις τους ιστορικούς των Βαλκανίων, αλλά και άλλων χωρών της Ευρώπης και της Αμερικής και πολλές κριτικές έγγραψαν σε επιστημονικά περιοδικά, οι άσχολοί μόνιμοι δε με παρόμοια